

Montserrat Abelló

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació
de Lluïsa Julià**

SANTAMÒNICA

The background of the page is decorated with several irregular splatters of red and purple ink, scattered across the white space. The splatters vary in size and intensity, creating a textured, artistic effect.

Nascuda a Tarragona el 1918, **Montserrat Abelló** estudia Filosofia i Lletres a la Universitat de Barcelona amb professors com Carles Riba o Joan Mascaró, però el 1939 emprèn l'exili cap a Anglaterra i Xile. Val a dir que Abelló ja havia viscut de petita a Londres per raó de la feina del seu pare, i aquest fet li va proporcionar un contacte gairebé nadiu amb llengua anglesa que serà decisiu en la seva poesia. D'altra banda, Montserrat Abelló va viure els llargs anys d'exili a Santiago de Xile com una oportunitat. Es posa en contacte amb el grup d'escriptors catalans exiliats com Joan Oliver o la pintora Roser Bru, així com amb els escriptors xilens que troba en actes i reunions. A Xile coneix Joan Bofill amb qui es casa i té tres fills: Mireia, Miquel i el petit, Ferran, afectat de la síndrome de Down. Aquest impacte la porta a escriure d'una forma imperiosa. I des de llavors no ho ha deixat de fer.

Retorna a Catalunya el 1960 amb tota la seva família, treballa de professora d'anglès i fa les primeres traduccions de l'anglès (Murdoch) i a l'anglès de contes o fragments d'autors catalans (Espriu o Rodoreda). Publica el seu primer llibre, *Vida diària* (1963), prologat per Joan Oliver, i aviat es posa en contacte amb el moviment feminista entorn del bar-llibreria La Sal, que s'interessa per la seva poesia. El 1981 reedita ampliat el seu primer llibre *Vida diària. Paraules no dites* que és l'inici d'una producció poètica constant fins a l'actualitat: ha publicat 10 volums de poesia i una plaqueta que l'han convertida en una de les veus més consolidades de la poesia catalana contemporània. L'altra gran passió d'Abelló és la traducció de la poesia de poetes anglosaxones.

La seva obra ha rebut nombrosos premis i reconeixements. Entre d'altres destaquen la Creu de Sant Jordi (1998), el premi de la Crítica Serra d'Or per *Dins l'esfera del temps* (1999), la Lletra d'Or pel volum d'obra completa *Al cor de les paraules* (2003), així com el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (2008) i el Premi Nacional de Cultura de Literatura (2008) per "donar veu a la vida diària de les dones amb un llenguatge propi" i per ser un "referent vital i artístic per als més joves".

Les paraules, és a dir, la vida

Lluïsa Julià

Des de l'inici la poesia de Montserrat Abelló s'ha situat en dues línies d'investigació: la voluntat de ser, d'existir, de dir la seva raó de ser, i la consciència col·lectiva de ser "dona" en el món. Aquestes dues assumpcions han fet que la seva trajectòria, iniciada als anys seixanta, en ple realisme social, tingui unes característiques singulars, que es mouen entre l'orgull de l'*outsider* i el trencament dels possibles esquemes generacionals que han fet de la seva obra una veu d'avançada, actual, que treballa amb elements i figuracions estrictament contemporanis. La seva veu es caracteritza per la força de l'expressió, pel compromís amb el món i una mirada, a desgrat de tot, esperançada.

En un primer moment, en la cronologia que va de *Vida diària* (1963), el primer llibre que publica Abelló, a *Vida diària / Paraules no dites* (1981) és la mateixa veu que s'alça com a crit rebel contra el *silenci* imposat (poseu-hi l'adjectiu que volgueu). "Em pregunto si escriure és passió / o necessitat de sobreviure" llegim en els versos que encapçalen el llibre de 1981 i que s'inscriuen en una època de lluita per les llibertats i de represa de les veus de les poetes catalanes, amb qui Abelló ha col·laborat i treballat en moltes ocasions al llarg dels anys.

La poesia de Montserrat Abelló es caracteritza per la investigació de la paraula. Des del so al seu sentit profund,

fins al “cor de les paraules”, tot desfent-se dels límits i corrents estètics de l'època. És antiretòrica, col·loquial, però, al mateix temps, avança cap a l'abstracció, s'allunya de l'anècdota que potser va suscitar el poema i de la qual gairebé no en queda el traç. S'allunya, doncs, de la poesia de l'experiència fins i tot en els poemes més decantats a la denúncia de la injustícia, de les guerres, de la violència o la mort gratuïta. L'acte poètic es vol complet, busca la reacció del lector: no conclou fins a trobar-hi la reacció de qui llegeix.

A partir dels anys vuitanta, l'obra de Montserrat Abelló avança en volums d'un gran vitalisme: *El blat del temps* (1985), *Foc a les mans* (1990) i *L'arrel de l'aigua* (1995). Reculls de poemes que contenen un clar simbolisme dels objectes de la natura: pedra, foc, aire, vent, aigua..., amb la voluntat de deixar constància de l'existència humana, de l'amor i de la vida; i des del convenciment que res no queda, sinó les paraules. Són llibres dedicats a l'amor. La poeta s'hi mostra gelosa del pas del temps, de la voluntat de fermar-lo en el poema: “M'assec a contemplar el temps / a l'espera que alguna espurna / encara viva / sadolli aquesta set de tu. / I escric amb urc / per servir, gelosa, / el plaer de sentir-te dins meu / en cada mot que escric.”

És a *L'arrel de l'aigua* de 1995, al qual pertany aquest poema, que Montserrat Abelló explicita el caire poètic amb què s'identifica i que caracteritza més formalment la seva veu. Abelló havia engegat en solitari l'estudi i la traducció de les poetes anglosaxones com Elisabeth Bishop, Anne Sexton, Sylvia Plath, entre d'altres. Aviat hi esta-

bleix una correntia de similitud, de “sororitat”, per la visió del món, pel tracte de llibertat amb les paraules. Hem de parlar de descobriment, de ruta paral·lela, de gaudi per trobar-hi temes i actituds vitals i literàries coincidents amb les poetes anglosaxones l’obra de les quals aplega en l’antologia *Cares a la finestra. 20 dones poetes de parla anglesa del segle XX* (1993) que marca una fita en la poesia catalana. Montserrat Abelló hi enceta les relacions reals entre la poesia anglosaxona escrita per dones i la poesia catalana. Una línia poètica en què s’inscriu la seva obra i que es farà extensible a moltes altres veus poètiques en l’estricta contemporaneïtat. Poesia original i traducció esdevenen dos caires d’una mateixa realitat.

D’altra banda l’anàlisi existencial davant el mirall pren nova força en la plaqueta *Són màscares que m’emprovo...* (1995). Abelló hi reformula el concepte de subjectivitat, per fer-lo dinàmic, canviant, i en desplaçament constant. Des d’una radical humanitat, Abelló parla des del cos, un cos que analitza en transformació constant i des d’una posició desacomplexada, també paradoxalment transcendent des de la seva finitud: “Desembasto els anys / que damunt del cos / s’han tornat cuirassa / Em miro al mirall / i no veig altra cosa / que aquesta pell / que se m’adhereix / com un guant destenyit / que he dut massa temps / Però em queden els ulls i sé / que dins d’aquest cos / encara m’hi corre ben roja la sang.”

L’any 2002 aplega tota la seva obra en el volum titulat *Al cor de les paraules. Obra poètica 1963-2002* que també conté el volum *Dins l’esfera del temps* (1998) i *Indicis d’altres moments*, conjunt de poemes inèdits que obren

una nova etapa poètica que té en el tema de la mort una nova visió de la realitat. Així, també hi és present en els volums posteriors: *Memòria de tu i de mi* (2006), arran de la mort del company, *El fred íntim del silenci* (2008) i *Més enllà del parlar concís* (2014). Contràriament al que es pot imaginar, però, la mort esdevé una posició des d'on contemplar la vida: “aquesta cosa extraordinària i inexplicable que és la vida”, com em comentava en certa ocasió.

Més enllà del tema de la mort, en aquests darrers anys la poesia de Montserrat Abelló ha avançat cap a un despullament absolut, i el sentiment inherent, assumit, sense queixes, de la solitud. D'altra banda, la paraula és, encara més, la forma d'estar en el món: “Si no escrivís / és com si no existís. Em desconec. / Oblido qui sóc. / I temo que hauré de tornar / a confegir-me.” Les paraules són les “criatures” que defineixen la vida: l'amor i el pas del temps, l'estimació a les coses senzilles, que envolten la vida quotidiana, un balcó, el tros de cel, l'habitació que habita, o l'asfalt de la ciutat que estima, i que la poeta sap al·ludir en el simple traç d'un cercle: “Al capdavant / el començament / i la fi són / una mateixa cosa.” (*El fred íntim del silenci*.)

Lluïsa Julià és assagista i crítica literària. Són de referència els seus estudis sobre la genealogia literària de les escriptores i la seva obra. També promociona la cultura des de distintes entitats i forma part del Consell de redacció de *Serra d'Or* i de diversos premis. El 1994 coincideix amb Montserrat Abelló en la fundació del Comitè d'Esctores del PEN català, des d'on van desenvolupar una intensa activitat literària.

Poètica

Montserrat Abelló

Quan em pregunten per què escric, en el meu cas poesia, la meva resposta es basa en dos fets primordials que són l'essència de la meva poètica.

Primer. Escric per una necessitat d'expressar-me. De dir allò que m'emociona, colpeix, neguiteja, a partir de les preguntes que no ens hem deixat de fer des de la Prehistòria: qui som?, on anem?, i que tradueixo tot preguntant-me el perquè de tant dolor, de tanta injustícia, de tanta ignomínia; contrastat pel goig de viure i de copsar el meravellós del món que ens envolta.

Segon. Escric per la meva passió per les paraules. Quan en un moment donat vaig sentir aquella necessitat d'expressar-me vaig fer-ho escrivint poesia. Però no fent ús de mètriques i rimes, com havia intentat fer anteriorment, sinó partint de la paraula nua, del seu pes i densitat; és a dir: basant-me en el sentit profund de la paraula.

I vaig sentir com les paraules em fluïen "vives" a les mans, seguint el seu propi ritme intern, impulsades pel que jo sentia. Aquesta ha estat la meva autèntica retòrica, lligada a la senzillesa de l'expressió i a la musicalitat dels sons. Una poesia despresa d'anècdotes, diàfana, sonora, en què l'expressió sorgeix per dir la meva veritat. El resultat d'aquest impuls va ser el meu primer llibre, *Vida diària* (1963). N'han seguit tots els altres fins a *Més*

enllà del parlar concís, que acabo de publicar. Així, durant més de quaranta anys, no he deixat d'escriure poesia i de traduir-ne.

Aquesta meua manera de versificar, primer intuïtiva, em fou feliçment corroborada a través d'autores tan importants com Sylvia Plath, Anne Sexton, Adrienne Rich, i tants i tantes altres, que també ho foren molt més quan deixaren de pensar en cànons establerts i es guiaren per la força de les paraules.

De manera similar a com avui ha ocorregut amb el traç en la pintura o el so en la música, en què tots els estils són admesos, guiats per la mà o l'oïda de l'artista.

Tot això que sembla tan senzill avui va ser bastant més difícil d'acceptar per la crítica. I s'explicita en molts poemes dels meus llibres, com a *Paraules no dites* (1981), que enceto amb aquests mots: "Em pregunto si escriure és passió o necessitat de sobreviure", o en aquest poema d'*El blat del temps* (1985) que comença dient: "M'asseuré com si no tingués / altra cosa que el ritme de / la paraula".

No mitiga la puresa del capvespre,
ni el blau fosforescent del mar,
ni els camps, d'un verd tan tendre,
el desig de comunicar-me.
I m'aboco amatent a
escoltar els uns i els altres.

Però la meva veritat
em retorna
al mateix lloc de solitud.
I submergida hi visc;
tot recordant llunyans moments,
aquells que passen, fugaços,
davant els ulls –
com si el vent se'ls endugués –
però aviat, cremen, i s'endinsen,
fins a fer-se sang i obra nostra.

“No mitiga la puresa del capvespre” (*El blat del temps*).

Si amb la sola força d'un mot
es pogués combatre tota impostura
i renéixer de nou!

¿És això el que fa que tremoli
quan la nit em cobreix amb l'intens desig
de buscar la paraula amb què definir-me?

Ja que res no és del tot
si no queda gravat com sang
damunt del paper.

“Si amb la sola força d'un mot” (*L'arrel de l'aigua*).

Cada nit un poema.
Sobre el full solitari
la mà es mou.

Dins la quietud
contemplo la claror
vacil·lant del carrer,
i sento com si tingués
algú arran de pell,
a frec de llavis.

Si em calia escollir.
Em quedaria amb la ploma
a la mà. Mai més sola,
cada nit.

“Cada nit un poema” (*Foc a les mans*).

Sóc com una ombra
perduda en la nit.
Estimo el raig de sol,
l'oreig del mar,
la rialla fresca,
el dolç somriure,
la mà forta.

Aquesta tarda d'estiu,
plena de llums
rosades, blaves, verdes,
massa crues.
Però caldrà que em posi,
com cada tarda,
a repassar la roba,
ficar les mans dins l'aigua bruta,
i destriar entranyes innocents.
Cosir botons,
empènyer la planxa.

Només de tard en tard,
puc agafar la ploma.

“Sóc com una ombra” (*Vida diària*).

Em dolc del pit
i de l'esquena,
però diré que aquesta tarda
és rosa i blava,
única, molt tendra,
inoblidable.
Perquè l'he viscuda
i és meva.

I això que estic cansada!

[Continuació de] "Sóc com una ombra" (*Vida diària*).

Tot és un immens buit,
recordar voldria tants noms
que ja no retinc.

I la nit esdevé cada cop
més fosca, més misteriosa.

Amb l'encens espès de les flors
esfullades, de nines esventrades.
De retaules vivents;

de terribles imatges
de pobles vençuts, de cossos
llençats dins fosses comunes.

I voldria tenir el do de poder
apacar-ne el dolor.

De cridar sense fre,
d'oblidar
tanta impotència.

“Tot és un immens buit” (*Dins l'esfera del temps*).

I aprenc a dir que No.

Amollo en la nit
la veu amarga o
la veu esperançada.

I aprenc a dir que No.

Que ja no és temps de plorar
ni de lamentar-se, ni tampoc
el de cercar excuses fàcils.

I aprenc a dir que No.

“I aprenc a dir no” (*Dins l'esfera del temps*).

No t'esmunyis contra el vent.

Que no sap quina negra història
destruirà el seu cor innocent.

Ni si la nit que s'acosta serà
clara o negra i trista.

On s'esberlarà el seu crit
contra un mur de gent que no escolta.

No t'esmunyis contra el vent.

I encara que el cor t'esclati
mira tothom cara a cara,

i sentiràs com et reneix
fort i altiu un nou coratge.

No t'esmunyis contra el vent.

“No t'esmunyis contra el vent” (*Dins l'esfera del temps*).

Creia que era fàcil
i no ho és
les guerres mai no es guanyen.

“Creia que era fàcil” (*Són màscares que m’emprovo...*).

Les paraules
se m'entortolliguen
a les mans. Em costa
de desprendre-me'n.
Se m'amoroseixen
entre els dits, i
es tornen dolces.
Hi servo la tebior
de moltes mans, de
cossos; la tremolor
de llavis entreoberts
i el tacte de la pell,
espessa de desig,
suavitat
de parpelles closes,
trèmules
damunt d'ulls que endevino
plens de guspies.

Sóc amb vosaltres
a través de la pell
d'aquest cos que estimo.

“Les paraules” (*Paraules no dites*).

Espero meravelles
a cada cantonada.
Hi ha alegria
en l'aire.
El sol m'omple
els ulls.

El meu presagi
és una línia
contra el sol,
un punt en l'horitzó.

“Espero meravelles” (*Foc a les mans*).

El vent damunt la pell,
entre els cabells, dins
la boca, els narius.
Els ulls esbatanats plens de vent.
El vent damunt les cases,
les finestres, les portes,
esmunyint-se pels forrellats;
entre els barrots dels balcons
i les escletxes,
i pels carrerons estrets.

El vent que escombra
els carrers de la ciutat
i esbulla els teus cabells,
i els meus.

El vent que ens penetra cos
endins.

I tu i jo caminant
contra el vent.

“El vent damunt la pell” (*Foc a les mans*).

Si pogués sentir
altra vegada aquell
amor incandescent, que
trenca qualsevol miratge, i
fa que tot torni a tenir
el seu pristi encant.

I estimar-te fos
així de senzill,
com respirar, vora la mar en calma.

“Si pogués sentir” (*El fred íntim del silenci*).

Estimo els teus ulls,
les teves mans, la teva boca,
els teus cabells, els teus
llavis molsuts i càlids.

Els narcisos grocs
dins un gerro blau
allargat damunt la taula,
em miren erts i gentils,
elegants, indiferents a
la passió desbordada
del meu viure.

A l'insistent reclam
de la meva mà que escriu.

“Estimo els teus ulls” (*Dins l'esfera del temps*).

Com ric mireu.
Sóc màscares que m'empovo.
Pels temps marcada
moguda per ressorts camino
els ulls oberts ja sense llàgrimes.

“Com ric mireu” (*Són màscares que m'empovo...*).

Em veig embalsamada,
és en va que crido.
Vull deslliurar-me
de les benes que em retenen.

Se m'adhereixen a les mans.

És la mort que llisca
per aquest cos que es nega
a claudicar i giro els ulls encara
lliures.

I veig el glavi
sempre present del temps
que lentament
s'hi clava.

“Em veig embalsamada” (*Indicis d'altres moments*).

Desembasto els anys
que damunt del cos
s'han tornat cuirassa

Em miro al mirall
i no veig altra cosa
que aquesta pell

que se m'adhereix
com un guant destenyit
que he dut massa temps

Però em queden els ulls i sé
que dins d'aquest cos
encara m'hi corre ben roja la sang.

“Desembasto els anys” (*Són màscares que m'emprovo...*).

M'he despullat del tot,
he llençat els meus joiells,
les meves robes. Ara camino nua
dins del meu cos que és únic.

Seguiu-me amb els vostres ulls,
les vostres dents, les vostres mans
ben netes, les ungles ben tallades,
sense cap clivella, i el cervell
on creixen pensaments i idees
dins un espai tancat.

És el meu cos que us parla.
Cada cop, cada fissura us diu
tot el que sóc i he estat.

Us miro...
El meu amor és dens i
els somriures se m'escapen
de la boca i cauen
dibuixant cercles sobre rostres,
que resseguiu amb els dits.

“M'he despullat del tot” (*Foc a les mans*).

No hi ha pas res més enllà
d'aquesta línia que s'escampa,
des d'uns llavis que volen estimar
i no saben altra cosa.

[Continuació de] "M'he despullat del tot" (*Foc a les mans*).

LA NIT ESTRELLADA

Això no m'impedeix de tenir una necessitat terrible de –vols que ho digui– la religió. Llavors surto a la nit a pintar les estrelles
Vincent Van Gogh en una carta al seu germà.

La ciutat no existeix
només on un arbre de cabellera negra llisca
amunt com una dona ofegada cap un cel ardent.
La nit és silenciosa. La nit bull amb onze estrelles.
Oh nit, nit estrellada! Així és com
em vull morir.

Es mou. Són totes vives.
Fins la lluna es reinfla en els seus grillons taronja
per empènyer criatures, com un déu, des del seu ull.
La vella serpentina mai vista s'empassa les estrelles.
Oh nit, nit estrellada! Així és com
em vull morir:

dins d'aquella bèstia furient de la nit,
xuclada per aquell gran dragó, per desprendre'm
de la meua vida sense ni bandera,
ni ventre,
ni crit.

D'Anne Sexton: "La nit estrellada" (*Cares a la finestra*).

SÓC VERTICAL

Però m'estimaria més ser horitzontal.
No sóc cap arbre amb les arrels dins la terra
xuclant minerals i amor matern
perquè cada març esponerosa brosti,
ni tinc la bellesa d'un jardí amb flors
que faci que m'emplenin d'ohs, i espectacularment em pintin
ignorant que aviat m'esfullaré.
Comparat amb mi, un arbre és immortal
i una tija en flor no és alta, però és més vistosa,
i d'un en voldria la longevitat i la gosadia de l'altra.

Aquesta nit, a la llum infinitesimal de les estrelles,
els arbres i les flors han estat escampant la seva fresca olor.
Em passejo entre ells però cap no se n'adona.
De vegades penso que quan dormo
dec assemblar-m'hi a la perfecció
— els pensaments abaltits.

Per a mi és més natural, ajaguda.
Aleshores el cel i jo conversem obertament,
i seré útil quan definitivament m'ajegui;
llavors els arbres sí que podran tocar-me, i les flors tindran
temps per a mi.

De Sylvia Plath: "Sóc vertical" (*Sóc vertical*).

CANÇÓ

Et preguntes si em sento sola:
està bé, sí, em sento sola
com l'avió que vola solitari seguint
el curs que li marca la ràdio, cercant
enllà de les Rocoses
els passadissos blaus
d'un camp d'aterratge a l'oceà.

Vols preguntar si em sento sola?
Sí, és clar, sola
com la dona que condueix per un país
dia rera dia, deixant enrera,
quilòmetre rera quilòmetre,
petites ciutats on hauria pogut aturar-se
i viure i morir, sola.

Si em sento sola
deu ser la solitud
de despertar primer, de respirar
el primer fred alè de l'alba a la ciutat,
de ser la que està desperta
en una casa embolcallada en son.

D'Adrienne Rich: "Cançó" (*Cares a la finestra*).

Si em sento sola
és amb la barca de remes que el gel reté a la costa
en la darrera llum roja de l'any
que sap el que és, que sap que no és ni
gel ni fang ni llum d'hivern
sinó fusta, amb el do de cremar.

D'Adrienne Rich: [continuació de] "Cançó" (*Cares a la finestra*).

Bibliografia de Montserrat Abelló

1. Poesia

Vida diària. Pròleg de Joan Oliver. Barcelona, Joaquim Horta, 1963.

Vida diària. Paraules no dites. Pròleg de Marta Pessarrodona. Barcelona, La Sal, 1981.

El Blat del temps. Pròleg de Maria Àngels Anglada. Barcelona, Columna, 1986.

Foc a les mans. Pròleg de Maria-Mercè Marçal. Barcelona, Columna, 1990.

L'arrel de l'aigua. València, Edicions de la Guerra, 1995.

Són màscares que m'emprovo... Barcelona, Cafè Central, 1995.

Dins l'esfera del temps. Barcelona, Proa, 1998.

Al cor de les paraules. Obra poètica 1963-2002. Pròleg d'Oriol Izquierdo. Barcelona, Proa, 2002. 2a ed. 2012.

Memòria de tu i de mi. València, Denes, 2006; 2a ed. 2009.

El fred íntim del silenci. València, Denes, 2008; 2a ed. 2009.

Més enllà del parlar concís. Pròleg d'Oriol Izquierdo. València, Denes, 2014.

2. Traduccions de l'anglès (selecció)

- *Cares a la finestra: 20 dones poetes de parla anglesa del segle XX*. Sabadell, AUSA, 1993. Reedició, Barcelona, Cercle de Lectors/Galaxia Gutenberg, 2010.

- Thomas, Dylan. *Poemes*. Barcelona, Cafè Central, 1995.

- Plath, Sylvia. *Sóc vertical. Obra poètica 1960-1963*. Barcelona, Proa, 2006. [Inclou els llibres *Ariel*, *Arbres d'hivern*, *Travessant l'aigua*]

- Rich, Adrienne. *Atlas d'un món difícil*. València, Edicions de la Guerra, 1994.

3. Traduccions a l'anglès (selecció)

- "International Voices, Catalan Poets." *Poetry Canada*, XI, 4, (1990), p. 20-23. [Poemes de Maria Àngels Anglada, Margarita Ballester, Rosa Fabregat, Maria-Mercè Marçal, Maria Oleart, Olga Xirinacs i Montserrat Abelló].
- Maria-Mercè Marçal, *The Body's Reason. Poems in Catalan*. Translated by Montserrat Abelló and Noèlia Diaz Vicedo. Francis Boutle Publishers, London, 2014.

4. També ha traduït la seva obra a:

- Montserrat Abelló, *Fifty Love Poems*. Poems in Catalan. Translated by Montserrat Abelló. Edited by Ester Pou Jutglar. Francis Boutle Publishers, London, 2014.

5. Traduccions de la seva obra a diverses llengües

- Abrams, D. Sam [ed.]. *Survivors. Supervivents*. Barcelona, Institut d'Estudis Nord-americans, 1991.
- Antoloxía poética. Poesia antologia, Antologia poètica (1990-2003). Iruña (A Coruña, Hondarribia, Barcelona): AELG, EIE, AELC, 2004.
- Montserrat Abelló, *Antología*. Edición bilingüe. Selección, traducción, prólogo y edición de Neus Aguado. Ed. El Bardo, Sant Cugat del Vallès, 2005.
- *Cada còdol de la gleva. Veus arreu del món / Every pebble on the pebble bed. Voices from around the world*. Barcelona: Institut de Cultura, 2005.
- *Àgora de poesia*. Barcelona: Associació Promotora Centre Cultura de Dones Francesca Bonnemaïson, 2005.
- *Contemporary Catalan Poetry*. Barcelona: Institut Ramon Llull, 2005.

Aquesta selecció de poemes
de Montserrat Abelló
es publica el 30 de juny de 2014
amb motiu del recital de la poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

**Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica
2014**

30 de juny

Montserrat Abelló

Presentació de Lluïsa Julià

7 de juliol

Ramon Andrés

Presentació d'Ester Zarraluki

15 de setembre

Tonko Maroević (Croàcia)

Presentació de Simona Škrabec

Traducció de Pau Sanchis

22 de setembre

Feliu Formosa

Presentació de Ramon Farrés

20 d'octubre

Anise Koltz (Luxemburg)

Presentació i traduccions d'Anna Montero

17 de novembre

Denise Desautels (Québec)

Presentació i traduccions d'Antoni Clapés

15 de desembre

Adam Zagajewski (Polònia)

Presentació i traduccions de Xavier Farré

**Totes les sessions tindran lloc
al claustre d'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h.**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7 08002 Barcelona

T 935 671 110

www.artssantamonica.cat

Entrada lliure

Mitjà col·laborador:

ara.cat

Col·laboren:

AELC
ASSOCIACIÓ D'ESCRIPTORES
EN LLENGUA CATALANA

Organitzen:

1714 / 2014

Generalitat de Catalunya
Institució
de les Lletres Catalanes

Cafè Central
(poesia des de 1989)

SANTAMÒNICA